

TJEN FOLKET

August 1977

Sentralkomiteen har vedtatt ny årsplan:

PARTIETS OPPGAVER FRA VALGET TIL SOMMEREN -78

– Fram for en revolusjonær ungdomspolitik!

– Kamp mot byråkratiet i partiet!

– Trekk inn friske krefter i partirekkene!

Studer lederen på sidene 2–5

---

1. Leder: PARTIETS OPPGAVER FRA VALGET TIL SOMMEREN -78.	s. 2
2. START FORBEREDELSENE TIL TARIFFOPPGJØRET NÅ	6
3. KKP, «firerbanden» og Klassekampen.	s. 9
4. Svar på innlegget om KKP, firerbanden og Klassekampen fra SKs arbeidsutvalg. .	s. 9
5. Trenger ikke partiet folk?	s. 10
6. Om homofili.	s. 11
7. Ingen marxistisk-leninistisk politikk for å leve sammen?	s. 13

LEDER:

PARTIETS OPPGAVER FRA VALGET TIL SOMMEREN -78

Sentralkomiteen har vedtatt en ny plan for parti-arbeidet fra stortingsvalget og fram til sommeren -78. Planen innebærer viktige endringer i forhold til de målsettingene som tidligere er vedtatt.

Viktigst er at planen setter ungdomsarbeidet som den oppgava som må overordnes alt annet. Men kampen mot byråkratiet i partiet er også gitt en svært viktig plass, som den viktigste underordna oppgava i planen.

I samband med dette skiller den seg fra tidligere planer også i metoden. Den inneholder langt færre oppgaver enn før. Den har langt færre obligatoriske partilagsmøter enn tidligere planer. Oppgavene i planen er gitt en klar prioritering som gjelder for hele planen fra begynnelse til slutt.

Hva består byråkratiet i partiet i?

Det er for mye møter. Kameratene og laga har for mange oppgaver. Kameratene som søker nedlemsskap i partiet blir ikke kontakta. Symatisører og venner av partiet som ønsker å jobbe ammen med oss blir ikke tatt hand om. Kameratene har for lite tid til massearbeid. Dette er mye mer enn det vi tenker på når vi snakker om byråkratiet i partiet.

Dette er ikke hovedsaka ved situasjonen i partiet i dag. Hovedsaka er at det er mer studier, mer kritikk og sjølkritikk, bedre disiplin og sikkerhet, at partiet vokser og jobber hardere enn noen gang før. Men dersom vi ikke tar det byråkratiske ondet i partiet opp med rota, vil denne situasjonen raskt kunne endre seg.

Sentralkomiteen har den oppfatninga at byråkratiet først og fremst stammer fra den sjøl og fra den måten den leder partiet på. Når sentralkomiteen legger så omfattende planer for partiet og sender ut direktiver til laga i slike mengder at det blir umulig for dem å løse noen oppgave godt, er det noe galt fatt. At dette har vært vanlig, viser også at det er for stor avstand mellom partiledelsen og laga.

Problemet er at disse feila hindrer partiet i å drive mer massearbeid, i å verve nye med-

lemmer og utvide partiets innflytelse i arbeiderklassen og i massene. Når vi skal endre på denne situasjonen er kjernespørsmålet masselinja – innad og utad.

Meninga er ikke at paritet må gjøre mindre enn før. Men vi kan oppnå mye mer enn vi gjør med mindre omfattende planer, færre direktiver og mindre møter. Med bedre metoder for ledelse og bedre utnytting av kreftene til partikameratene kan vi få løst flere oppgaver enn før ved at vi lærer oss å jobbe sammen med massene, satt større masser i bevegelse og samtidig få fram langt flere dyktige kadre.

Derfor er begynnelsen med å skjære årsplanen ned til beinet.

HOVEDOPPGAVA ER UNGDOMS-POLITIKKEN

Hovedoppgava fra valget og fram til sommeren -78 er ungdomspolitikken.

Hovedmålsettinga for planen er å mobilisere hele partiet i ei kampanje for å utvikle en revolusjonær ungdomspolitik, mobilisere breie ungdomsmasser til kamp og gjøre Rød Ungdom og NKS til sterke redskaper for partiets ungdomspolitik.

Hvorfor er dette den oppgava som må stå helt sentralt?

Vi har alltid hatt en viktig styrke i den kommunistiske ungdomsbevegelsen. RU og NKS har tusener av lojale og fine medlemmer. Dette er en verdifull ressurs som partiet må ta godt vare på. Men over flere år har det utvikla seg alvorlige problemer i ungdomsarbeidet, som setter vår stilling blant ungdommen i fare. Hva består problemene i?

Vi mangler i dag en virkelig revolusjonær ungdomspolitik. Dette må partiet ta ansvaret for. Mangelen på ungdomspolitik hos RU og NKS gjenspeiler bare at partiet mangler en revolusjonær politikk for ungdomsmassene.

Fra tid til annen hører vi kamerater som snakker svært nedlatende om at ungdommen er

passiv og sløv. Men de sier ingenting om at det fins tusener av ungdommer som aldri er blitt mobilisert til kamp, fordi det ikke har vært noen linje for handling som de kunne slutte opp om. Vi har nok av eksempler fra vår historie på at ungdommen har slutta opp i tusenvis om ei riktig linje. Nå når denne linja mangler, er det partiets sak å endre på denne situasjonen.

Vi mangler også viktige redskaper for partiets politikk blant ungdommen. RU og NKS kan i dag ikke sies å være sanne redskaper. Det er vår oppgave å gjøre dem til det, men da må vi snakke rett fram og ikke dekke til feilene til ungdomsforbundene.

RU og NKS spiller ingen ledende rolle i ungdommens kamp, sånn som partiet gjør i arbeiderklassens kamp. De driver ikke aksjoner og svært lite frontarbeid. De er prega av sekterisme og klikkvesen og innad av byråkrati og møtekommunisme. Dette gjør at de isolerer seg fra ungdomsmassene.

Vi har ingen grunn til å hovere overfor kameratene i ungdomsforbundene over denne situasjonen og stemple dem som udugelige. Når RU ikke jobber blant den arbeidsledige ungdommen, kommer dette av at de mangler en politikk og ikke av at kameratene i RU er udugelige. Og mangelen på politikk for arbeidsledig ungdom er bare et resultat av at partiet aldri har viet dette spørsmålet oppmerksomhet.

Det at vi har neglisjert ungdomsarbeidet har også gjort det mulig for demagoger av forskjellige slag å få en viss oppslutning. Fascistiske ungdomsgrupper har dukket opp enkelte steder. Reaksjonær og anti-kommunistisk demagogi har fått et visst fotfeste. Revisjonistene har klart å oppnå bedre resultater på gata enn på mange år, nettopp ved å mobilisere blant skoleungdommen og studentene. I de samme ungdomsgruppene har også trotskister og anarkister et visst oppblaff.

Dette er riktignok ikke hovedsaka ved situasjonen blant ungdommen. Hovedmassen av ungdommen er sunn og kan lett vinnes, men bare dersom vi driver politisk arbeid blant den, tar den som den er og snakker dens eget språk.

Ungdomsarbeidet er reservoaret for partiet, tørker reservoaret ut, tørker også partiet ut. Ungdommen må utgjøre hovedtyngden i revolusjonshæren. Den er i dag en av de viktigste rekrutteringskildene til partiet. Derfor må partiet ha et stort omland blant ungdommen.

Derfor er den situasjonen vi har skissert ovenfor en livsfarlig situasjon.

Vi kan heller ikke gjøre et nytt gjennombrudd i ungdomsarbeidet uten å prioritere det svært høyt i en lang periode. Derfor må denne oppgava prioriteres over alt annet i planperioden. Ingen andre saker kan stilles opp mot denne i viktighet. Dersom vi mister vår styrke blant ungdommen, vil dette være et strategisk nederlag som vil være vanskelig å rette opp igjen. Dersom vi prioriterer på en annen måte for å oppnå større framgang på andre områder, vil sånne framganger helt sikkert være for dyrt kjøpt.

Ungdomsarbeidet er det området der vi har mest å vinne og mest å tape.

DEN VIKTIGSTE UNDERORDNA OPPGAVA: KAMP MOT BYRÅKRATIET

Den oppgava som skal prioriteres som nummer to gjennom hele perioden er ei kampanje mot byråkratiet i partiet.

Vi må bedre situasjonen i laga ved å skjære ned på møtekommunismen, gjennomføre arbeidsdeling mellom medlemmene og mellom laga for å utvide mulighetene til massearbeid. Direktivene må bli færre og sjeldnere. Laga må få færre oppgaver sånn at de kan oppnå bedre resultater. Ledende partiorganer må innføre en stil med å gjøre undersøkelser for å bli bedre i stand til å lede partiarbeidet og gi rettleiing til laga.

Dette er de sentrale målsettingene for kampanjen. Hva betyr dette?

Vi mener det holdes for mye møter i laga og at det er mulig å oppnå mer med færre og bedre møter. Ta studiemøtene. I en del lag bruker kameratene flere lange kveldsmøter på å gjennomføre ett studiemøte som et annet lag gjør unna på et par timer og med bedre resultat, fordi det har bedre studiemetoder. Når det er sånn, må vi innføre bedre studiemetoder i hele partiet for at kameratene skal kunne bruke mer av tida si til arbeid blant massene.

Vi trenger å komme vekk fra stilen med at alle skal gjøre alt. Det er f.eks. et problem at Kvinnefronten driver for lite massearbeid. Men det er et faktum at partikameratene i Kvinnefronten også driver lite massearbeid for Kvinnefronten. Dette er heller ikke deres egen skyld, for sånn som sakene er nå, gis de ikke anledning til dette fordi de blir pålagt alle andre oppgaver som partiet skal jobbe med i tillegg til arbeidet i Kvinnefronten. Vi må fram til en stil der massearbeid for Kvinnefronten blir sett på som fullverdig massearbeid for partiet. Dette vil gi disse kameratene mulighet til å jobbe mer blant massene og dermed sette flere masser i og utafor Kvinnefronten i sving for å løse oppgavene. På denne måten vil vi kunne oppnå mye mer med mindre anstrengelser.

Laga må få færre oppgaver. Når det fins et utall av oppgaver, oppstår det forvirring og uorden i lagas arbeid og det blir ikke oppnådd konkrete resultater. Dette fører også til at partistyrene får liten anledning til å konsentrere seg om politisk ledelse og forfaller til å bli pakkedisker som viderebefordre direktiver, beskjeder og rapporter.

Laga må få bedre rettleiing i hvordan de skal løse oppgavene. Når det gis for dårlig rettleiing i dag, kommer dette av at sentralkomiteen driver for lite undersøkelser. Mao sier at ingen i ledende stilling er skikka til å gi rettleiing viss han ikke skaffer seg konkrete erfaringer gjennom å drive undersøkelser. Derfor må det innføres en stil med undersøkelser for å sette sentralkomiteen i stand til å gi bedre hjelp til lagas arbeid.

Dette er ingen full kartlegging av byråkratiet i partiet. Men de endringene som er pekt på her er helt nødvendige dersom vi skal vende et nytt blad.

Hovedmetoden må være at sentralkomiteen legger fram kritikk og sjølkritikk og at laga og partistyrerne aktivt kritiserer lagas, sentralkomiteens og andre partistyrers arbeid. Sentralkomiteen vil derfor starte kampanjen ved å legge fram en slik kritikk og sjølkritikk.

Kampen mot byråkratiet må være den viktigste underordna oppgava, og viktigere enn f.eks. verving, som er den tredje oppgava, for dersom vi fortsetter å ta inn folk uten å løse dette problemet, vil de nye kameratene bli trukket raskt inn i den samme byråkratiske arbeidsstilen og vi får utretta like lite massearbeid.

DEN TREDJE OPPGAVA ER VERVING

Verving er den oppgava som skal prioriteres som nummer tre gjennom planen.

Mao sier at aktivister som vokser fram i løpet av kampen uavbrutt må forfremmes for å holde den ledende gruppa frisk. Verving til partiet er et sånt spørsmål om å forfremme klassekjempere til partiet. Partiet må ta inn friskt blod og kvitte seg med det dårlige.

Mao sier også at når linja er fastlagt, avgjør kaderen alt. I dag er det nødvendig å øke partiet kraftig for å øke vår innflytelse blant massene, og for å løse en rekke oppgaver. Dersom vi ikke trekker inn friskt blod, vil partiet ikke bare hindres i å drive mer massearbeid, det vil også bli mer byråkratisk og fjerne seg fra massene.

Det må derfor være ei målsetting for planen at vi verver et større antall medlemmer i løpet av året.

Vi må trekke inn kamerater som lenge har stått nært partiet raskt.

Vi må forbedre arbeidet med grunnsirkelen, prioritere arbeidet med dem langt høyere, med sikte på at flere blir vervet som partimedlemmer fra sirkelene.

Vi må få slutt på at en del nye kamerater går ut av partiet igjen fordi de blir dårlig tatt hånd om i partiet.

Vi må jobbe for å oppnå bedre resultater med å verve på industriarbeidsplassene.

Vi må ha som målsetting å forbedre partiets klassesammensetning gjennom vervearbeidet.

Dette er viktige målsettinger for vervekampanjen.

Det fins et stort antall folk som står svært nær partiet og som raskt kan tas inn. Naturligvis skjer ikke dette uten arbeid fra vår side. De må gis anledning til å studere og arbeide, og vi må overbevise dem personlig om at de bør bli medlem. Vi må overvinne motforestillingene til disse kameratene mot å gå inn i partiet og denne oppgava kan aldri koste for mye arbeid.

Men vi må også overvinne motstanden i partiet mot å ta inn friskt blod. Det fins kamerater som søker medlemskap som går i månedsvis uten å bli tatt inn. Kamerater som er interessert i å bli med

i partiet eller vil være med på en studiesirkel eller ønsker å jobbe sammen med oss blir ikke kontakta.

Er dette uvanlig? Tvert om har vi inntrykk av at det er temmelig vanlig at sånt skjer. Partiet får også stadig henvendelser fra slike kamerater som ikke blir tatt inn i partiet av partilaget på plassen, trass i at de har prøvd å komme inn.

Her er det på sin plass å minne om Lenins ord om at 'det fins ikke folk — og det fins folk i massevis'. Noen kamerater sier at de ikke har tid til å ta seg av sympatisørene. Men hvordan skal disse kameratene noen gang få tid til noe som helst, når de ikke skjønner at vi må skaffe oss flere og friske krefter?

Vi må her ikke først og fremst skyldeskylda for at sånne saker skjer over de kameratene som ikke kontakter folk som de burde kontakte og ta hånd om. Vi må rette skytset mot hva slags byråkrati det er i partiet og i arbeidsstilen vår som gjør at slike saker ikke bare forekommer, men er temmelig vanlig.

Er det ikke også slik at mange kamerater som deltar på studiesirkler aldri blir spurt om medlemskap? Og hva med arbeidet med de nye medlemmene? Får de den hjelp de trenger eller går de for lut og kaldt vann?

Vi er overbevist om at det fins svært mange kamerater som kan tas inn i partiet i månedene framover, dersom vi spør dem, dersom vi tar alvorlig på å overbevise dem.

ANDRE UNDERORDNA OPPGAVER PÅ PLANEN

Den oppgava som skal prioriteres som nummer fire er å føre kamp mot feilaktige tendenser i den internasjonale kommunistiske bevegelsen og å skolere hele partiet i samband med disse tendensene.

Studiene er i samband med dette en svært høgt prioritert oppgave under hele planen. Studiene vil først og fremst konsentrere seg om motsigelsene i den internasjonale bevegelsen og ellers knyttes nært til de store oppgavene i planen.

Ut over dette er det nødvendig å fortsette kampen mot høyre-avviket på to viktige områder:

— Oppgjøret med det faglige høyreavviket må fortsette med utgangspunkt i partiets faglige manifest, særskilt med vekt på å korrigere masselinja på arbeidsplassene og i fagforeningene.

— Vi må fortsette kampen mot høyreavviket å kvinnepolitikens område, særskilt med sikte på å forbedre situasjonen i kvinnefronten.

Dette er oppgavene på planen — de oppgavene hele partiet må jobbe for å løse i året som kommer.

HVA MED ANDRE OPPGAVER?

I tillegg til dette er det nødvendig at partiet har målsettinger for arbeidet på en rekke områder, som kaderpolitikken, studiene, sikkerheten, økonomien, propagandaen, frontarbeidet, idret-

ten og kulturen osv. Men dette vil ikke på noe tidspunkt være oppgaver for *hele* partiet, på den måten at hele partiet skal gjennomføre diskusjoner eller kampanjer på noen av disse områdene.

Det betyr ikke at arbeidet med disse oppgavene vil ligge nede. De vil fortsatt være viktige oppgaver for partiledelsen, for deler av partiet og enkeltkamerater. Men planen for hele partiet for perioden valget til sommeren 78 er begrensa til det vi har gått gjennom overfor.

FASENE I PLANENE OG PARTIMØTENE

Tidligere har vi inndelt planene i faser etter hva som har vært hovedoppgava til enhver tid. Nå må vi dele inn fasene etter de naturlige fasene i hovedoppgava – ungdomskampanjen.

1. OPPSTARTINGSFASEN (Fra august til oktober)

- I denne fasen skal det gjennomføres en obligatorisk partidiskusjon om ungdommens rolle og linjene for ungdomskampen. Denne diskusjonen vil være startskuddet for neste fase – kampanjefasen.

- Videre vil kampanjen mot byråkratiet starte denne fasen med at sentralkomiteen vil legge

fram kritikk og sjølkritikk for partiet.

2. KAMPANJEFASEN (Fra november til april.)

- I denne fasen skal ungdomskampanjen drives for fullt. På våren vil det bli gjennomført en stor partidiskusjon om ungdomsarbeidet.

- Vervekampanjen skal diskuteres på lagsmøter i hele partiet før jul.

- Det vil bli gjennomført to partidiskusjoner før og etter jul om motsigelsene i den internasjonale bevegelsen.

- Vi vil ha viktige faglige oppgaver i samband med tariffoppgjøret og årsmøtene gjennom hele denne fasen.

- 8. mars er ei stor oppgave våren 78.

- 1. mai blir som før ei svært viktig og stor oppgave som i en periode vil kreve størstedelen av partiets arbeidskraft, og der vi særskilt må ta sikte på et gjennombrudd i ungdomsarbeidet.

3. AVSLUTTINGS- OG OPPSUMMERINGSFASEN (Fra mai fram til sommeren)

- I denne fasen skal ungdomskampanjen og resultatene av planen forøvrig oppsummeres og nye planer utarbeides.

- Ingen obligatoriske partidiskusjoner.

- 17. mai og sommerleirene vil være viktige oppgaver.

TF-redaksjonen

START FORBEREDELSENE TIL TARIFFOPPGJØRET NÅ

LO-kongressen vedtok nylig parola om «livsstandard» — eller på godt norsk; Lønnsnedslag. Dermed har arbeideraristokratiet vist sitt vanlige «ansvar» for kapitalens problemer og attpåtil gjort lønnsnedslagspolitikken fra siste tariffoppgjør til offisiell ideologi.

Etter lange foredrag av Nordli, Aspengren og Steen, som utelukkende brukte tida til propaganda for kombioppgjørene, avviste den samme Kongressen å binde seg til forbundsvis oppgjør i -78; «Representantskapet i LO må stå fritt til å vurdere oppgjørformen».

«Livsstandard»-parola ble vedtatt mot 5 stemmer.

«Rep.skapet skal stå fritt», ble vedtatt mot ca. 50 stemmer. Men det var på Kongressen. På arbeidsplassene er stemninga stikk motsatt: De fagorganiserte krever frie, forbundsvis oppgjør og real-lønnsøkning. Mange er forbanna på Kongressen sin konsekvente avvissning av grunnplanskrava, mange er skuffa og oppgitt. Kongressen betød imidlertid ikke slutten på kampen om tariffoppgjøret, men et signal som viser at nå begynner kampen for alvor!

Borgerskapet har kjørt ut sin hovedlinje. Vi må reise diskusjonen om hvilke krav som skal stilles og starte agitasjonen mot lønnsnedslagsparola.

OM BETYDNINGA AV TARIFFOPPGJØRET

Tariffoppgjøret er en kamp mellom arbeid og kapital om *graden* av — og *formene* for utbyttinga. Først og fremst dreier det seg om de reinte økonomiske tillegg til kroner og øre. Men også om andre vilkår for utbyttinga: arbeidsdagens lengde, rovdrifta på liv og helse osv. Det betyr at tariffoppgjøret er en brei konfrontasjon mellom klassene der alle sider ved den økonomiske kampen trekkes inn.

'Nei' — vil noen si: 'Hele greia foregår på toppen og avgjøres av arbeideraristokratiet, staten og NAF' — 'Hele tariffoppgjøret er bare et skuespill.' — 'Det er i de lokale forhandlingene penga kommer, det er dem vi bør prioritere' osv.

Dette er feilaktig. Uansett om vi ønsker det eller ikke: Tariffoppgjøra fastlegger faktisk store deler av rammebetingelsene for utbyttinga i 2-årsperioden. Tariffoppgjøret berører derfor i stor grad arbeidernes økonomiske interesser. De fagorganiserte er også svært opptatt av det som skjer rundt tariffoppgjørene.

Dette er fakta. Det som gjenstår er spørsmålet om i hvor stor grad tariffoppgjøra skal domineres av arbeideraristokratets klassesamarbeid. Det er et politisk spørsmål om vår massemobilisering. Et spørsmål vi ikke unngår ved å prate om at «det foregår på toppen».

Tariffoppgjørene i -74 og -76, førte begge til viktige resultater. I -74; Heismontør- og Telefonsentralmontør-streikene. I -76 la avsløringene av Kleppepakka, som forutsatte lønnsglidning mellom tariffoppgjørene, grunnlag for krava i Zinken-streika og streika til steinullarbeiderne i Moss.

Argumentene om at 'alt foregår på toppen' og at 'bare de lokale forhandlingene/kampene teller', er en høyrelinje som vil nedlegge kampen mot arbeideraristokratiet og overlate massene til sosialdemokratens demagogi. Det er ei linje som i hele sitt innhold er økonomistisk. Den neglisjerer partiets oppgaver i tariffoppgjøret. For der skal vi avsløre den grove utbyttinga, arbeideraristokratets klassesvik, statens klassekarakter og reise de fagorganiserte sine økonomiske krav til brei diskusjon.

Skikkelig arbeid fra partiets side vil kunne legge grunnlaget for streiker og aksjoner i den direkte forlengelsen av oppgjøret. Og uansett vil vår propaganda og agitasjon bety mye for de kampene vi går i spissen for mellom tariffoppgjørene.

HVILKE KRAV — HVORDAN SKAL DE STILLES?

Objektivt hører alle krav som går på vilkåra for utbyttinga hjemme i tariffoppgjøret. Forhandlingene pågår mellom LO og NAF og mellom staten og de fagorganisasjoner som organiserer statsansatte. Men staten opptrer ikke bare som arbeids«giver». Den er også felleskapitalisten som regulerer vilkåra for utbyttinga gjennom lover om arbeidstid, skatter, pensjon osv. Vi er mot kombioppgjør der borgerskapets stat trer inn og betaler kapitalistene med skattepenger, setter forskjellige krav opp mot hverandre i pakkeløsninger og fjerner forhandlingsretten. Men det betyr ikke at vi *unnlater* å stille krav til felleskapitalisten i tariffoppgjøret. Tvert imot må krava om pensjonsalder og arbeidstid stilles også til staten. Krav som gjelder alle fagorganiserte — som f.eks. kravet om minstelønn — er vi for skal vedtas som lov.

Krava bør stilles utfra disse fire hovedområder: Oppgjørformen, lønningene, arbeidstida og krav for særskilte grupper som kvinner, fremmedarbeidere, ungdom. I tillegg til dette må det stilles særskilte lokale krav.

Oppgjørformen. I et forsøk på å dempe og splitte opposisjonen antyda LO-ledelsen en viss form for forbundsvis oppgjør til høsten. Dvs.: Kombinerte oppgjør med forbundsvis forhandlinger og avstemninger over en viss del av potten. En del av de revisjonistiske forbundstoppene som er initiativtakere til underskriftskampanja mot kombioppgjør, vil ganske sikkert akseptere en slik «løsning». Forbundsledelsen i Kjemisk f.eks. krever forbundsvis oppgjør, samtidig krever de statlig innblanding. Det er disse ledernes oppgave å avlede massebevegelsen og utnytte den til å styrke sine egne posisjoner i forbundsledelsen rundt omkring. Dette ser vi også av SV og «NKP» sin idealisering av forbundsvis oppgjør som om forbundsledelsene representerte arbeidernes interesser. Revisjonistenes hensikt er sjølsagt ikke å styrke en kamplinje, men å ri på massebevegelsen og sjøl komme i posisjon til å skule bort klassekrava og anbefale reaksjonære forhandlingsresultater.

Opp mot dette må vi reise kampen mot kombiopp-

gjør og for frie forbundsvise oppgjør, uten på forhånd fastlagte rammer. Vi må agitere for kravet om at lønnsgradninga skal holdes utafor lønnsoppgjøret. Når lønnsgradning på så og så mange prosent er en forutsetning for Kleppepakkene, betyr det at det vesle som er av streikerett i tariffoppgjørene blir halvert. Det er jo ikke lovlig å streike for å få innfridd løftet om lønnsgradning. Vår propaganda og agitasjon i forbindelse med oppgjørsformen må grunnleggende preges av klassekampinja. Samtidig som vi samler flest mulig rundt kravet om frie, forbundsvise oppgjør, må vi slå fast at forbundsvise oppgjør i seg sjøl ikke er noen garanti for bedre resultater. I forbundsvise oppgjør vil der stå kamp mellom to linjer innafor forbunda, der forbundsstyrene, arbeideraristokratiet og revisjonistene etter beste evne vil forsøke å spille den rollen LO-ledelsen spiller i de samordna oppgjøra.

Lønningene. 7 kr. (evt. 25%) må være utgangspunkt for det generelle tillegget fordelt over de to åra. Dette er et minstekrav for å kunne ta igjen litt av tapet de siste to åra og holde tritt til neste oppgjør. Dette kravet må bygges opp gjennom konkrete avsløringer av profitten i bedriftene. Vi må vise at det etter kombioppgjørene har blitt nedgang/stagnasjon i reallønna, og avsløre måten LO/NAF regner ut reallønna på. Nemlig utfra en prisindeks som omfatter både borger og proletar, slik at de finner ut at en arbeiderfamilie bruker 9,4% av lønna til boutgifter! Osv.

I årevis har arbeideraristokratene prata om de lavtlønte. Vi har i alt for stor grad begrensa oss til å påvise at de lavtlønte fortsatt er lavtlønte til tross for pratet. Denne gangen stiller vi krav: 2 kr. i tillegg for alle lavtlønte. (Dette gjelder generelt, men de konkrete lavtlønnsstillegga må utarbeides innafor hvert forbund og stilles som krone- og ikke prosent-krav.)

Kravet om 25 kr. i minstelønn for alle arbeidere, ung som gammel, er også nytt og vil kunne få stor masseopplutning. Disse krava vil virkelig avsløre LO-ledelsens prat. Streiken i Moss nå brukes som eksempel. Der streika alle arbeiderne for å få hevet lønningene til de lavest lønte på bedriften. Kravet nagla sosialdemokratens prat om «solidarisk lønnspolitikk» til skampelen.

Arbeidstida. LO-ledelsen kjører en linje som vil sette lenger ferie opp mot kortere arbeidstid og lavere pensjon. «Vi må prioritere» sier de. Men en uke lenger ferie kan aldri erstatte kortere arbeidsdag. Ennå i dag – et drøyt hundreår etter at kravet om 8-timersdagen ble reist, så er folk på jobben mer enn 8 timer dag. Vi stiller kravet om 7-timers arbeidsdag.

Mens LO-ledelsen pensjonerer seg sjøl ved 60 år, men nekter en generell pensjonssenkning for andre, så krever vi adgang til frivillig pensjonering uten reduksjon i pensjonen ved 60 år for alle! Norge har i dag en av de høyeste pensjonsaldrene i Europa (bortsett fra for folk som Aspengren, da.)

Spesielle grupper arbeidsfolk. Her må det jobbes ut konkret i samsvar med forholda i de enkelte forbunda. Men det må være ufravelige krav og ta opp fremmedarbeidernes krav om oppheving av innvandringsstoppen, mot all gruppeimport, bort med tvungen tariffavgift, og fram for gratis norsk-opplæring i arbeidstida. Likeså med kravet om 6 mndrs. svangerskapspermisjon med full lønn for kvinnene. For ungdommen er kanskje kravet om minstelønn det viktigste, men her må diskuteres en hel del.

Hensikten har ikke vært å gå detaljert gjennom krava, men reise de viktigste og antyde de fire områdene vi bør stille krav utfra.

PLAN OG MASSEMobilisering

Forberedelsene til tariffoppgjøret er alt starta fra arbeideraristokratens side. I løpet av høsten må alle krav fra fagforeningene være inne. Der er forskjellige frister for hvert forbund. Jern og Met er først ute, med frist alt i slutten av september. Denne fasen – fram til representantskapet i LO skal ta avgjørelsen om oppgjørsformen og rammene for oppgjøret – ønsker sosialdemokrater og revisjonister skal foregå med diskusjoner på topplanet og taushet på grunnplanet. LO-ledelsen vil muligens – som de gjorde i '75 – arrangere «tillitsmannskonferanser» og seinere presentere disse forsamlingene av arbeideraristokrater som «krava fra fagbevegelsen». Det er opp til oss å gjøre disse planene til skamme. I denne fasen er det at kampen må reises og grunnlaget legges for hele den seinere utviklinga av oppgjøret. Dette stiller store krav til oss og vi har lita tid.

Det nytter lite å diskutere krava på et lagsmøte og så stille på foreningsmøte med en lang liste med krav. Det vil være en formell måte å gjennomføre «forberedelsene» på. Krava må diskuteres med massene før de tas opp til avstemming på forenings- og avdelingsmøter. F.eks. ved å gi ut en løpesedel om tariffoppgjøret med forslag til krav, inkludert de lokale krava. Gjennom planmessige diskusjoner med grupper av arbeiderne og enkeltpersoner kan krava utvikles og korrigeres, slik at der står en brei opposisjon bak dem når de skal behandles.

Der må drives undersøkelser for å samle materiale til å avsløre utbyttingsforholda og bedriftens profit.

Uten en skikkelig plan distriktvis og for hver enkelt arbeidsplass/bransje, vil det ikke være mulig å gjennomføre en virkelig massemobilisering. Slike planer må legges for alle fasene fram til etter avstemminga over forhandlingsresultatet. Planen for første fase må spesielt ta grep om propaganda og agitasjon, plan for massemobilisering, plan for undersøkelser av kapitalistene, og for å få grep om de lokale revisjonistene sin taktikk.

REVISJONISTENE

SV-ledelsen og «NKP»s linje er grunnleggende den samme som DNA/LO-ledelsen. Eller med Martin Gunnar Knudsen: «Jeg skal ikke her prøve å definere sosialdemokratiet eller SV... men bare slå fast det Rudolf Nilsen sier: '...frender er vi dog til sist.' Forskjellene mellom dem skriver seg utelukkende fra at de sprer borgerskapets ideologi og politikk i forskjellige deler av arbeiderklassen. Både SV og «NKP» har som utgangspunkt at der er folkemakt i Norge (Stortinget og bedriftsforsamlingene) og at stats-eiendom er samfunnsei. Dermed er deres mål å styrke statsmonopolkapitalismen og de forskjellige klassesamarbeidsorgana. Motstanden mot kombioppgjørene er derfor også bare taktisk begrunna. «NKP» foregrep Kleppes kombi-oppgjør allerede i 1974 ved å gi opp lønnskrava til fordel for skattelettelser. At dette er deres strategiske linje bekrefter Hans I. Kleven som sier: «Et av de vesentlige nye trekk under våre dagers statsmonopolkapitalisme er at lønnskampen må suppleres med en demokratisk statlig prispolitikk...» («Faglig og politisk kamp» Ny Dag '77). Denne reaksjonære politikken blir vanskelig å forsvare overfor massebevegelsen. Kolbjørn Harbu forsøker: «Vi gikk prinsipielt mot kombinerte oppgjør... Nå vet vi at flere av våre tillitsmenn anbefalte forslaget... Det

betyr ikke at de er uenige i partiets holdning i denne saken. Men ingen kunne forhindre at vi fikk det kombinerte oppgjøret, og da var det for våre folk et hovedspørsmål å få mest mulig ut av det. Dette blir av noen kalt opportunisme, men jeg vil trekke det fram som et eksempel på at selv om vi enkelte ganger inntar et standpunkt som tilsynelatende er i strid med våre prinsipielle holdninger, behøver ikke det å være opportunisme.» (samme sted.) SV-ledelsen står for nøyaktig samme linja, men har vært mer forsiktige med åpen støtte til kombioppgjøra. De «nøyde seg» – både i -74 og -76 med å la være å anbefale arbeiderne å stemme nei, «tariffoppgjøret var fagbevegelsens egen sak»! Ved det lille oppgjøret i -77 gav SV i tillegg på båten det gamle kravet om helautomatisk indeksregulering med full kompensasjon.

SV og «NKP» ønsker sikkert forbundsvise oppgjør. Ikke for å styrke kamplinja, men for å få større makt til sine koryfeer i forbundsledelsene. Deres åpne sabotasje av streikebevegelsen (f.eks. Zinken-streika som var en streik i forbindelse med tariffoppgjøret: De krevde Kleppepakka innfridd) viser dette tydelig nok. SV og «NKP» sin linje om at streiker må ha støtte i arbeideraristokratiet for å kunne «vinne» og at de må holdes innafør de legale organer i fagbevegelsen – er i realiteten en prinsipiell avstandstaken fra enhver rettferdig streik i Norge. Kolbjørn Harbu sier det slik:

«Vi vet også at i de aller fleste av de streikene vi har hatt i det siste har *de legale organer* i fagbevegelsen måttet rykke inn for å løse konflikten.» ... «Men det skal vi være klar over at vi aldri vil kunne konkurrere med maoistene når det gjelder å være først ute slik at vi kunne få aksjonene inn i *fornuftige former*, (av den enkelte grunn at tidspunktet når det settes i gang blir avgjort i AKPs organer).»

Dette uttrykker revisjonistene i SV og «NKP» si hovedlinje: Enhet med monopolkapitalistene i DNA/LO-ledelsen. Styrking av alle klassesamarbeidsorganer. Prinsipiell avstand fra kamplinja og ønsket om å underlegge hele arbeiderklassen under arbeideraristokratets «velvilje» eller kvelertak. Deres taktikk vil kunne variere litt rundt lesten. Men denne linja vil hele tida være kjerna. Det har stor betydning at vi undersøker revisjonistenes taktikk og krav foran oppgjøret. (Sentralt har de ikke stilt krav ennå) Samtidig må vi studere deres programmatisk standpunkter og deres historie. Bare dersom vi er grundig forberedt vil vi kunne rive de progressive massene løs fra de reaksjonære ledernes innflytelse.

(Anbefalt lesning: «NKP»: «Faglig og politisk kamp» (Ny Dag, 77), SVs faglige studiebok (2 bind), Diskusjonsforslag til Faglig Manifest for AKP(m-l), «Arbeideropposisjon på LO-kongressen».)

DEBATT

KKP, «firerbanden» og Klassekampen

I Tjen Folket nr. 1976 trykte vi et innlegg fra «kamerater i en front» som kritiserte Klassekampens behandling av KKP's oppgjør med «firerbanden». Arbeidsutvalget i AKP (m-l) svarte på kritikken i et lengre innlegg.

Seinere har «kamerater i en front» laga en kommentar til svaret. Av plasshensyn har redaksjonen tillatt seg å korte ned svaret. Vi håper likevel at innholdet er skikkelig tatt vare på.

«Kamerater i en front» skriver: «Vi mener den første kritikken vår inneholdt to politisk feilaktige ting: 1. at det var et «venstre»-avvik av Klassekampen å være taus, og at 2. Klassekampen burde gjøre offentlig sjølkritikk. Det går vi tilbake på, vi mener det var påstander prega av overslag og subjektivisme. Dessuten er det korrekt å ta diskusjonen om behandlinga av Kina i Klassekampen internt i bevegelsen. Det var å «hausse seg opp» for mye å be om offentlig sjølkritikk.

Det gjør vi sjølkritikk for.»

Videre: «Etter diskusjonen står vi fortsatt for hovedinnholdet i kritikken vår. Vi mener at SKAU har gitt et langt og godt svar som vi i stor grad er enige i — men vi synes ikke innlegget besvarer punktene våre tilfredsstillende».

Det som «kamerater i en front» er uenige i fortsatt, er dette:

1. — De mener at det ikke er noe brudd på prinsippene for forholdet mellom søsterpartier å få en begrunnelse for Klassekampens redaksjonelle linje.

2. — Klassekampen skulle ha forklart den redaksjonelle linja *umiddelbart* etter at «firerbanden» var avsatt.

3. — De ba ikke om «svære kommentarer» eller forklaring «bare fordi det sto i borgerpressen», men fordi oppgjøret med «firerbanden» var en *viktig* kamp.

4. — Noen progressive blei tatt på senga fordi de ikke

skjønner godt nok at klassekampen fortsetter under sosialismen. Dette må forklares bedre.

5. — Det var ikke hvilken som helst sak. Det var uventa at kampene skulle anta slike dimensjoner.

6. — Det som skjedde og hvorfor det skjedde var ikke klart for massene. Derfor var det en særegen grunn til å forklare saka *raskt*.

7. — Vi må bli flinkere til å oppsummere erfaringer og lære av feil, Klassekampen har et spesielt ansvar her.

8. — De avviser det siste avsnittet i svaret fra SKAU: «Var det ikke nokså opplagt at Klassekampen ikke kunne gitt seg til å spekulere? Var det ikke et enkelt svar å gi massene?» Det de ba om, var en politisk forklaring på hvorfor «vente-og-se» var riktig.

9. — De spør om hva SKAU mener med at «kritikken vår tok utgangspunkt på den rette sida»?

Svar på innlegget om KKP, firerbanden og Klassekampen fra SKs arbeidsutvalg

Til pkt. 1. — Helt enig. Men det er ikke dette saken dreide seg om. Spørsmålet var om avisa skulle kommentere indre forhold i KKP, et marxist-leninistisk søsterparti, før de sjøl offentliggjorde oppgjøret med «firerbanden».

Til pkt. 2. — Kom begrunnelsen for den redaksjonelle linja raskt nok? For det første: Først 19. oktober bekrefta kinesiske nyhetsmeldinger at

«firerbanden» var styrta. Søndag 24. oktober la KKP's ledelse fram den første offisielle begrunnelsen på Tien an-Men-plassen i Peking. Tirsdag 26. oktober hadde Klassekampen store oppslag om saka, i tillegg til en begrunnelse av den redaksjonelle linja. Klassekampen kunne teknisk sett ha klart å gi denne begrunnelsen i torsdagsnummeret 21. oktober, men venta ett nummer til. I vårt forrige

svar sa vi at ettertida viste at det ville vært en fordel om Klassekampen hadde kommentert saka torsdag. Reaksjonene og den tendensen til forvirring som også fantes blant progressive viste det. I så måte har «kamerater i en front» rett i sin kritikk. Men vi holder fast på at dette er en *underordna* kritikk, som på ingen måte kan rokke ved at partiavisa behandle saka på en bra måte.

DEBATT

Til pkt. 3 — Helt enig, kampen mot «firerbanden» var og er en svært viktig kamp. Men derfor er det bedre å «ile langsomt» og få et godt grep om en sånn viktig sak enn å skrive mye raskt.

Til pkt. 4. — Vi er enige i at Formann Maos teori om at klassekampen fortsetter under sosialismen, må forklares bedre. Vi sa også i forrige svar at vi mener det ville være en for-

del om Klassekampen skreiv *mer* om sosialismen og proletariatets diktatur. Dette er av strategisk betydning.

Til pkt. 5 — Saka hadde store dimensjoner, det dreide seg om det *sosialistiske* Kinas framtid. Derfor blei det stilt store krav til partiavisa: å behandle saka grundig, rolig, og skrive *etter* at KKP hadde uttalt seg og etterhvert bringe deres artikler og våre egne analyser.

Til pkt. 6. — Nei, saka, var nok ikke klar for folk flest. Men det betyr ikke nødvendigvis at saka derfor skulle omtales *raskt*. Det er vår overbevisning at det er bedre å omtale ei sak *korrekt* og ta den tida som trengs framfor å

raske på og kanskje komme ut med ei halvgod analyse.

Til pkt. 7. — Enig.

Til pkt. 8. — Det var *ikke* ei «vente-og-se»-linje som lå til grunn for Klassekampens avventende holdning. Det var «vente til våre kamerater i KKP legger fram sitt syn»-linja som blei valgt. *Denne* forklaringa kunne altså kommet *ett* nummer tidligere, som vi har sagt.

Til pkt. 9. — Vi mener at kritikken tok utgangspunkt i et ønske om å tjene folket. Dette står fast, uansett om vi fortsatt mener den opprinnelige kritikken var mye prega av *press* fra borgerskapets hets.

*Kameratslig hilsen
Arbeidsutvalget i
Sentralkomiteen*

Trenger ikke partiet folk?

I januar avslutta jeg en studie-sirkel, og blei samtidig spurt om jeg ville bli medlem, og det ville jeg, så jeg satte meg ned og skreiv en søknad. Ca. 2 måneder gikk og jeg hørte ingenting fra partiet og tenkte at vel, vel, jeg blei vel ikke opptatt, men syntes det var litt rart at jeg ikke fikk dette forklart. Neste gang jeg traff studielederen sa jeg det, og han blei veldig forbausa og løp rundt og undersøkte tinga. Jeg fikk beskjed om at det var O.K. I slutten av april hadde jeg ennå ikke hørt et kløvva ord, og nå begynte jeg å bli litt irritert.

En dag kom det en jente, men fra RU. Da begynte jeg å bli temmelig forvirra, jeg også, men jeg smilte pent og avtalte et nytt møte med henne og sa til studielederen at jeg nå endelig hadde hørt noe, men at jeg skjønnte ikke det derre med RU. Det gjorde da heller ikke han. To dager etter fikk jeg napp, men ingen kunne skjønne hvor søknaden min var, og jeg tenkte med skrekk og gru på Dagbladet

og førstesideoppslag. Det viste seg at partilaget hadde oversendt søknaden til RU.

26. mai var jeg innafor og på mitt første møte. Dette har også skjedd før, men da i en annen sammenheng. Under siste kommunevalg kom det 2 ganger folk på døra mi, og lurte på om jeg kunne tenke meg å bli med i noe arbeid. Siden har jeg ikke verken sett eller hørt noe fra dem. Nå sitter jeg og lurar på om det er sånn at vi har det fantastisk koselig, og ikke egentlig vil ha med flere folk. Det er i tilfelle ei linje som bl.a. Mao ikke så på med noe særlig blide øyne. Han fordømmer bl.a. Cang Kuo-taos kaderpolitikk som fulgte linja med å utnevne folk som han personlig likte rundt seg. (Han blei forræder) Vi må passe oss så vi ikke ser ned på massene og undervurderer kref-tene deres, i tilfellet kommer de til å miste all tilliten til oss og da kan vi liksågodt pakke sammen. Når det er noen som vil være med på et eller annet så skal de

oppøkes igjen. «Vi har ansvaret for å organisere og fostre dem... ta godt vare på dem og nytte dem på riktig vis. Kadrer er en avgjørende faktor så snart den politiske linja er bestemt. Derfor er det vår kampfoppgave å skolere store antall nye kadre på en planmessig måte.» Mao Tsetung «Kaderpolitikk». Disse feilene som er gjort her, og som jeg veit også har hendt flere, må vi lære av og rette på sånn at dette ikke skjer med flere.

Rita

Vi takker kameraten for innlegget. Vi er overbevist om at hun ikke er aleine om å ha sånne erfaringer og at hun setter søkelyset på viktige problemer som det er nødvendig for partiet å løse raskt. Vi oppfordrer flere kamerater til å skrive innlegg om disse problemene!

— red.

Om homofili

TF-red.

I 1. mai-demonstrasjonene tok det del mange progressive homofile. Mange brøt ut fra revisjonistenes 1. maiopplegg. Det skjedde bl.a. i Oslo. Dette er en gledelig utvikling.

Etter 1. mai har TF-redaksjonen fått et brev som stiller spørsmål om hva partiets linje overfor homofile og homofili er. Vi er kjent med at flere lurer på det samme, og trykker derfor dette ene brevet som vi tror uttrykker spørsmål som flere homofile revolusjonære og progressive stiller.

Red.

Forleden hørte jeg denne bemerkningen av en partikamerat: «Du vet jo hva partiets linje på homofili er.» Derfor skulle jeg visst at vi aldri ville gå inn for en homofil hovedparole 8. mars, mente hun. (Jeg er enig i at vi ikke skal ha en homofil hovedparole, men ikke ut fra at homofili er noe galt.) Da ble jeg usikker. Hva er partiets linje på homofili?

TF hadde for noen år siden en debatt om dette. Den berømte fråseigna, sitert flere steder offentlig, hvor er den blitt av? Jeg tror det er viktig først og fremst at partiet klargjør for sine medlemmer hvordan vi ser på

homofile i partiet. Det er mange homofile av begge kjønn som jobber aktivt og bra som partimedlemmer. Flere av dem har store ledende oppgaver.

Det er mange partikamerater som tror at en fordømmende holdning (homofili er mindreverdige, ekkelt osv.) er «framskredent». Særlig flinke er enkelte til å servere vitser som fungerer meget undertrykkende. Hadde vitsene handlet om kvinner ville de med rette blitt oppfatta som dypt reaksjonære. Kan partiet klargjøre sin linje på homofile i partiet? Man kan lett føle seg undertrykt som homofil i partiet når man møter slike holdninger blant partikameratene.

Steinar

FRÅSEGN OM HOMOFILI

Kameraten etterlyser fråseigna om homofili som ble vedtatt av Sentralkomiteen høsten 1974. Det er sikkert mange – særlig nye kamerater – som ikke har lest dette forslaget til fråsegn. Derfor velger vi å trykke opp igjen fråseigna, og lar denne stå som et foreløpig svar til de kameratene som lurer på hva AKP(m-l)s linje er.

For øvrig burde det være opplagt at kamerater må kvitte seg med det som kalles «fordømmende holdning» i innlegget. Politiske diskusjoner som tar sikte på politisk overbevisning, enhet og kameratskap er den eneste akseptable veien å gå for kommunister i dette spørsmålet.

Red

1. I den seinere tida har spørsmålet om homofili og dei homofile si stilling i samfunnet vorti reist frå fleire hald.

Sentralkomiteen i partiet har drøfta dette spørsmålet. På bakgrunn av desse drøftingane vil SK leggja fram eit førebels framlegg til fråsegn. Fråseigna skal inntil vidare vera *partiintern*. Den uttrykker SK sitt førebels syn i saka, men er fyrst og framst tenkt som eit grunnlag for vidare diskusjonar i partiet med sikte på å forma ut partiet si line på dette omkvervet.

Etter ei tids drøfting i partiet vil SK taka saka opp på ny, summere opp dei synspunkta som har kome fram og på dette grunnlaget forma ut ei endeleg fråsegn som sleg fast partiet si eksterne line når det gjeld homofili.

2. AKP(m-l) meiner at homofili i hovudsak er eit seksuelt avvik med røter i samfunnsmessige og sosiale tilhøve.

Som kommunistar og revolusjonære hevdar vi at klasse-solidariteten og korleis ein stiller seg i klassekampen er *overordna* kva for slag seksuell legning ein har. Når ein skal vurderer dei homofile si stilling i samfunnet må ein difor taka utgangspunkt i kva klassetilhøve ein person finn seg i, og kva slags klassestandpunkt eit menneskje tar. Ein arbeidar er ein arbeidar. Om ein er anten heterofil eller homofil, så endrar det ikkje på dette grunnleggjande tilhøvet.

AKP(m-l) meiner vidare at det ikkje er kommunistar si oppgåve å fremja homofili eller å propagandere at homofili er «ynskjeleg». Samstundes ynskjer ikkje partiet å *presse* homofile til å endre si legning. Berre ei vitskapleg analyse på marxismen-leninismen – Mao Tsetungs tenkning si grunn, og einskap om denne tufta på friviljugskap og overtving kan

DEBATT

løyse motseiingar på dette omkervet fullt ut.

På denne bakgrunn stør og AKP(m-l) fullt ut at t.d. sosialistiske land utfrå andre historiske og konkrete tilhøve har ei anna line når det gjeld handsaming av homofili enn vi har i vårt land under kapitalismen, avdi deira grunnleggjande prinsipielle utgangspunkt er det same som vårt.

AKP(m-l) meiner at det kapitalistiske samfunnet undertrykkjer dei homofile ved å taka frå dei ei rekkje elementære, demokratiske rettar. I frykt for diskriminering, kriminalisering og forfylgning vert dei homofile tvungne til systematiske løgnar om privatlivet sitt. Denne undertrykkinga fører til at dei homofile ofte får store vanskar med arbeid, bustad o.l. At denne undertrykkinga er ein lekk i klasseundertrykkinga, syner det faktum at det er dei homofile frå arbeidarklassen og folket som vert utsette for slik forfylgning.

AKP(m-l) tek avstand frå denne undertrykkinga. At arbeidsfolk mistar jobb og bustad og vert diskriminerte avdi dei er homofile må avvisast og kjem-

past mot av alle progressive.

Borgarskapet har ei tosidig haldning til homofili. Dette heng sjølvstamt saman med at seksuelle høve strekker seg over klassegrensene. Det er soleis viktig for oss kommunistar å peike på *klasseinnhaldet* i det kapitalistiske samfunnet si undertrykking av homofile, og ikkje godtaka den borgarlege line at homofili må verta «overordna» klassestriden.

Borgarskapet nyttar og homofiliproblemet til å så splitting i arbeidarklassen og folket. AKP(m-l) vil difor kjempe mot alle freistnader frå borgarskapet på å spreie fordommer, oppmoding til forfylgning osv. blant arbeidarklassen og folket mot homofile klassefellar.

Utfrå den undertrykkinga som rettar seg mot homofile vil difor AKP(m-l) oppmode alle progressive til å stø dei homofile sin strid mot undertrykking, for demokratiske rettar.

Borgarskapet spekulerar i sex og pornografi for å tileigne seg profitt. Ved å spreie ideen, særskild blant ungdommen, om at seksuell nyting står i sentrum for alt, ynskjer borgarskapet å

leie folk vekk frå klassekampen og revolusjonen. AKP(m-l) kjemper difor mot den reaksjonære, borgarlege seksual-liberalismen. Vi verger likeeins familien mot borgarskapet sin freistnad på å så splitting mellom kjønna.

Småborgarlege og borgarlege fraseradikale ideologiske strømingar fører ut i denne same borgarlege ideologien, og dei freistar å splitte arbeidarklassen og folket etter seksuelle skilleliner. Dei preiker om at menneskje er fritt «berre det er seksuelt frigjort» og stiller seg soleis mot klassekampen og revolusjonen. Som eit svar på undertrykkinga av homofile har dei konstruert teoriar om at «det einaste revolusjonære er å vera homofil». Dei freistar t.d. å avspore kvinnerørsla med å hevde at berre «den lesbiske kvinna er frigjort». Dette er liner som direkte tener borgarskapet sin freistnad på å setje grupper av folket opp mot kvarandre. Dette er liner som fornektar klassestriden og stiller seg i direkte motsetnad til den sosialistiske revolusjonen. AKP(m-l) avvisar resolutt ein slik ideologi og politikk.

Ingen marxistisk-leninistisk politikk for å leve sammen?

Massene — ikke bare intellektuelle sjelegranskere — har store problemer med samliv, forhold, ekteskap, seksualitet, alkohol osv., og de kjemper for å løse disse problemene. Vår propaganda gir dem nokså begrensa hjelp, og skriver svært lite om slike dagligdagse ting.

Dei må vi rette opp. Er ikke marxismen-leninismen ei rettesnor også for slike saker? Er det ikke uansvarlig av partiet å overlata hele dette området til borgerskapet? Borgerskapet veit faen så vel at f.eks. kjærlyhet og ekteskap betyr mye for folk, og øser på med reaksjonær propaganda — metafysikk om «den store kjærlyheten», om å være «sterk» og aldri stole på andre, med kvinnespekulasjon og pornografi.

Denne propagandaen virker — til og med langt inn i våre egne rekker. På den ene sida har borgerskapet drivi fram et *kjønnsmarked*, der alle — særlyg jenter — vurderes utifra reint ytre aspekter, som varer på et marked. Borgerskapet har makta å gjøre dette kjønnsmarkedet til hovedinteressen for en masse unge mennesker, med alle de råte konsekvensene det har fått i form av rusmidler, kvinneundertrykking og mislykka forhold og ekteskap inngått på sprø vilkår.

På den andre sida propaganderer borgerskapet hyklersk den monogame kjærlyheten, det livslange ekteskapet uten utroskap, kjernefamiliens velsignelse, den fullstendige isolasjonen fra omverdenen osv.

Resultatet av disse to forholda sammen er at svært mange forhold og ekteskap i arbeider-

klassen — også blant progressive — går rett i dass eller i alle fall ikke klarer å fri seg fra den borgerlige ideologien de er starta på. Videre at vi bruker — i alle fall de fleste av mine kamerater — en hel del tid på å forsøke å hjelpe hverandre og massene framover gjennom muntlig diskusjon, muntlig propaganda på samlivs-spørsmål.

Jeg foreslår at KK starter ei spalte om disse tinga. Dette fordi spørsmåla er vesentlige, fordi vi i alle fall bruker mye krefter på dem. Derfor er det uansvarlig av partiet ikke å forsøke å gi ei rettesnor for slikt arbeid. Kvinnekampen har ført til at en del saker er tatt opp, men dette er ikke bare eller først og fremst kvinnespørsmål som kan reduseres til en plass i Kvinnefrontens propaganda. Det dreier seg om åssen folk skal utvikle seg til *kommunistar* også i dagliglivet, og om åssen vi kan hjelpe massene til å avsløre den borgerlige ideologien og løse sine konflikter.

Ei slik spalte skal ikke være en del av kjønnsmarkedet slik «Noen som passer for meg»-spalta i Dagbladet er. Den bør være *konkret*, og ta opp leserbrev slik «Råd og Rett»-spalta gjør, dels ved å gi *råd* direkte, dels ved å *henvise* til hvor folk kan få hjelp, og dels ved diskusjoner på viktige spørsmål. F.eks.: Hvilket grunnlag bør folk ha for å gifte seg? For å skille seg? Åssen er lover og regler her? Hvilken stilling tar vi til «papirløse ekteskap»? Hva med unger i skilsmisser og utafør ekteskap? Åssen ser vi på seksuelle erfaringer før folk gifter seg, og sjalusi og utroskap i forhold? Når bør folk flytte sammen, og hva er vår linje overfor

kollektiver/ at ektepar bor aleine? — Jeg kan knapt tenke meg at ikke disse og en hel haug liknende spørsmål vil vekke interesse og diskusjon blant massene som leser KK. Tvert om er slike ting blant det folk først refererer til når de kritiserer KK for at avisa ennå er for snever i innretninga.

Det er nok av muligheter til *avvik* i forhold til dette. Reich er et kjent negativt eksempel. Etter å ha gjort endel bra for seksuell opplysning i den tyske arbeiderklassen i 20-åra, brøyt han med marxismen ved å hevde at seksualiteten var grunnlaget for klassekampen, og ved å lansere stadig mer metafysiske teorier om dette.

Dei betyr at vi innser at samlivsspørsmål er *underordna*. Men de er likevel viktige, og ikke å ta dem opp fordi man kan begå feil og *avvik* er vel mer en småborgerlig enn en proletarisk innstilling. Hva synes andre om ei slik spalte i KK?

Arbeider, Oslo

Vi takker for innlegget og vil si oss enig i det meste av innholdet. Når det gjelder forslaget om ei ega spalte i Klassekampen for å svare på sånne saker som du tar opp i innlegget, er vi sikre på at mange sånne spørsmål godt kan sendes til 'råd og rett'-spalta. En del andre spørsmål, som 'når er det riktig å flytte sammen?' mener vi det vil være både vanskelig og også feilaktig å prøve å svare på i Klassekampen.

— red.

Tom side

Tom side

Tom side